

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Spolek přátel Krušnohoří**, IČO: 07283946,
sídlem Mníšek 260, 435 43 Nová Ves v Horách,

proti

žalovanému: **Městský úřad Litvínov**,
sídlem náměstí Míru 11, 436 01 Litvínov,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

E. E., a. s., IČO: 27274306
sídlem Žižkova 152, 436 01 Litvínov,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou,
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Určuje se, že vydání osvědčení Městského úřadu Litvínov ze dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV, **bylo nezákonným zásahem**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **2 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě, se žalobce domáhal, aby soud určil, že vydání osvědčení vydané Městským úřadem Litvínov, odbor stavební úřad, ze dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV (dále jen „osvědčení“), bylo nezákonným zásahem.
2. Zároveň se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce konstatoval, že dne 6. 2. 2020 podal žádost o určení právního vztahu (dále též jen „předmětná žádost“) ve smyslu § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), týkající se platnosti rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“.
4. Žalobce uvedl, že žalovaným bylo dne 17. 6. 2020, pod č. j. MELT/41578/2020/OSV, vydáno osvědčení, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA (dále též jen „územní rozhodnutí“), o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ v obci Nová ves v Horách, na pozemku p. č. XA, p. č. XB, p. č. XC, p. č. XD, p. č. XE, p. č. XF, p. č. XG, p. č. XH v k. ú. X, vydané Městským úřadem Litvínov, na žádost obchodní společnosti E. E., a. s. (dále též jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „OZNŘ“), které nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 3. 5. 2010, je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím.
5. Žalobce předně namítal, že se osvědčení vydává o nesporných skutečnostech, které lze zjistit z úřední evidence, což uvedl i žalovaný v předmětném osvědčení. Z úřední evidence lze podle žalobce zjistit pouze údaje o právní moci územního rozhodnutí, nikoliv o skončení či trvání jeho platnosti. Žalobce zdůraznil, že osvědčení se vydává v případech, kdy o věci není sporu, kdy není zapotřebí použít správní uvážení nebo vyložit neurčitý právní pojem. Osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé. Žalobce v této souvislosti podotkl, že z jeho žádosti vyplývá velké množství pochybností o platnosti územního rozhodnutí, a proto žalovaný neměl vydat osvědčení, ale deklaratorní rozhodnutí.
6. Žalobce spatřoval nezákonnost osvědčení i v tom, že ho žalovaný vydal v rozporu s podanou žádostí. Žalobce totiž žádal, aby žalovaný rozhodl, že platnost územního rozhodnutí skončila v roce 2012 a současně v žádosti poukázal na spor o jeho platnosti. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 As 116/2017-25, a konstatoval, že žalovaný překročil svoji pravomoc, pokud vydal osvědčení, o které nikdo nežádal. Pravomoc správního orgánu vydat osvědčení je odvozená od jeho povinnosti vést úřední evidenci. Stavební úřady podle žalobce sice evidují vydaná územní rozhodnutí, neevidují však dobu jejich platnosti – tu je třeba dovodit výkladem neurčitých právních pojmů. V nyní projednávané věci se vydané osvědčení blíží spíše sdělení než osvědčení. K vydání osvědčení ovšem chybělo žalovanému zákonné zmocnění.
7. Žalobce dále namítal, že i výrok osvědčení, že je územní rozhodnutí pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím je nezákonný. Platnost územního rozhodnutí totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

není právním vztahem, ale právní skutečností. Ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu hovoří pouze o osvědčení právního vztahu a neumožňuje osvědčit právní skutečnost. K tomu žalobce podotkl, že si je vědom chyby při podání žádosti, když formálně chybně zažádal o potvrzení neplatnosti územního rozhodnutí. Proto několik dní před naplánovaným ústním jednáním upřesnil svou žádost tak, aby byla formálně správná.

8. Žalobce dále poukazoval na to, že žalovaný v odůvodnění vydaného osvědčení při popisu skutečností, na jejichž základě dle jeho mínění došlo k prodloužení platnosti územního rozhodnutí, pominul důležitou skutečnost, že certifikát autorizovaného inspektora byl vydán a oznámen právě v době, kdy probíhalo řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, což mohlo mít podstatný vliv na zákonnost certifikátu i platnost územního rozhodnutí po skončení řízení o jeho prodloužení. Žalobce podotkl, že skutečnosti týkající se certifikátu autorizovaného inspektora a prodloužení platnosti územního rozhodnutí detailně popsal v předmětné žádosti. Žalovaný se jimi ovšem vůbec nezabýval, a proto byl žalobce přesvědčen, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy.
9. Dále žalobce upozornil na to, že žalovaný nepochopil účinky deklaratorního rozhodnutí, které vydal ohledně práva provést stavbu na základě certifikátu autorizovaného inspektora dne 20. 3. 2019, na žádost Občanského sdružení pro rozvoj Mníšku. Žalobce uvedl, že ačkoliv v odůvodnění deklaratorního rozhodnutí žalovaný stavební úřad uvádí, že právo provést stavbu stavebníkovi, tj. osobě zúčastněné na řízení, na základě neúplného certifikátu nevzniklo, což si lze vykládat jedinečně jako – nikdy nevzniklo – v odůvodnění napadeného osvědčení žalovaný tvrdí, že toto deklaratorní rozhodnutí má účinky ex nunc. Toto konstatování žalovaného žalobce považoval za rozporné s odbornou literaturou a namítal, že i když na to upozorňoval v průběhu správního řízení, žalovaný na to nijak nereagoval.
10. Nadto žalobce zdůraznil, že jak žalovaný, tak i osoba zúčastněná na řízení, během správního řízení o žádosti žalobce uvedli, že deklaratorní rozhodnutí z roku 2019 bylo zpochybněno správní žalobou, přičemž v řízení o této žalobě bude řešena otázka, která může být předběžnou otázkou v řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu. Z toho jednoznačně podle žalobce plyne, že vydané deklaratorní rozhodnutí z roku 2019 může mít zpětně vliv na (ne)platnost územního rozhodnutí. Z odůvodnění osvědčení není zřejmé, proč žalovaný v tomto směru změnil svůj právní názor.
11. Dále žalobce uvedl, že deklaratorní rozhodnutí týkající se opomenutého účastenství Občanského sdružení pro rozvoj Mníšku nebylo jediným důvodem, proč žalobce považoval oznámený certifikát autorizovaného inspektora za neúplnou žádost o stavební povolení. V předmětné žádosti žalobce upozornil i na opomenutí dalších osob ve zkráceném stavební řízení, včetně členů žalobce, na nesoulad s územním rozhodnutím z roku 2009, včetně nesplnění závazných podmínek pro umístění stavby a závazných podmínek zjišťovacího řízení EIA, na vnitřní rozpory projektové dokumentace, na neplatná závazná stanoviska přiložená k certifikátu, na chybějící náležitosti certifikátu a jeho formální nedostatky. Touto argumentací se však žalovaný vůbec nezabýval, přestože žalobce v žádosti detailně vysvětlil, že je v pravomoci stavebního úřadu úplnost oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora posoudit, což mohlo mít vliv na dobu platnosti územního rozhodnutí.
12. Žalobce nesouhlasil ani s tvrzením žalovaného, že řízení o určení právního vztahu nelze použít pro zpětný přezkum již existujících rozhodnutí. Žalobce podotkl, že svou žádostí nezpochybňoval právní moc územního rozhodnutí, i když poukazoval na nezákonný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

průběh správního řízení, na jehož základě bylo územní rozhodnutí vydáno. Žalobce žádal o vyřešení otázky, zda stavba větrné elektrárny je stále pravomocně umístěna na základě platného územního rozhodnutí či nikoliv. Současně žalobce žádal o vydání rozhodnutí, že platnost územního rozhodnutí skončila v roce 2012. Žalobce měl totiž za to, že tato otázka nebyla nikdy pravomocně vyřešena, a to ani v řízení o změně územního rozhodnutí.

13. Žalobce dále upozornil na skutečnost, že i když Spolek přátel Krušnohoří vznikl až několik let po vydání územního rozhodnutí, tato skutečnost nemůže zpochybnit jeho zájem jako ekologického spolku ani zájem vlastníků dotčených nemovitostí na tom, aby stavba elektrárny uprostřed hor nevznikla. Nadto otázka vzniku žalobce nemá s platností územního rozhodnutí žádnou spojitost.
14. Dále žalobce podotkl, že územní rozhodnutí nemohlo „obživnout“ ani změnou územního rozhodnutí v souvislosti s přípojkou vysokého napětí z roku 2014, neboť tehdy bylo územní rozhodnutí již neplatné. Stavební úřad pouze vydal další nezákonné rozhodnutí, proti kterému se jeden ze členů žalobce, Ing. F. Š., neúspěšně bránil. Žalobce v této souvislosti upozornil na skutečnost, že pod změnou územního rozhodnutí z roku 2014 je podepsaná tatáž úřední osoba jako pod vydaným osvědčením, a to vedoucí žalovaného, Bc. P. K. Tatáž úřední osoba je podepsaná i pod sdělením stavebního úřadu Ing. F. Š. ze dne 19. 12. 2019, kde se rovněž uvádí, že účinnost územního rozhodnutí trvá. Uvedené podle žalobce může vysvětlovat neochotu žalovaného přiznat chybu a uznat, že v roce 2014 již územní rozhodnutí nebylo platné. Žalobce upozornil na skutečnost, že je pravděpodobné, že obdobnou informaci, jakou žalovaný poskytl členovi žalobce, poskytl i osobě zúčastněné na řízení a nelze vyloučit, že se tato bude domáhat náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem, pokud se prokáže, že územní rozhodnutí již pozbylo platnosti.
15. Taková (potenciální) obava může být chápána jako poměr vedoucího stavebního úřadu k věci, pro který může mít zájem na obsahu osvědčení. Žalobce si byl vědom skutečnosti, že namítat v podané žalobě podjatost úředních osob ve správním řízení o určení právního vztahu by bylo opožděné (§ 14 odst. 3 správního řádu), byť tak přesto učinil v odvolání proti zastavení řízení o jeho žádosti. Avšak žalobce podotkl, že osvědčení nebylo vydáno ve správním řízení, ale postupem dle § 142 odst. 2 správního řádu. Žalobce k tomu poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, ve kterém Ústavní soud uvedl, že ustanovení § 14 odst. 6 správního řádu nepředstavuje pro soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu překážku posouzení podjatosti úřední osoby v řízení dle § 152 správního řádu. Uvedený závěr lze podle žalobce vyložit i tak, že správní soud by měl na návrh žalobce posoudit podjatost úředních osob i tehdy, když žalovaný vydal osvědčení mimo správní řízení. Zkoumání možné podjatosti může být podle žalobce namísto i z důvodu, že osvědčení nebylo vydáno zákonem předvídaným postupem.
16. Dále žalobce uvedl, že byl vydaným osvědčením zkrácen na svých právech. Žalobce zdůraznil, že je ekologickým spolkem, jehož hlavním cílem je ochrana přírody a krajiny Krušnohoří, a který sdružuje vlastníky nemovitostí dotčené různými záměry výstavby větrných elektráren na území obce Nová ves v Horách. Stavební záměr OZNR byl podroben zjišťovacímu řízení EIA ULK320. I přes závěry uvedené v EIA byl žalobce přesvědčen, že větrný park bude mít negativní dopad na místní obyvatele, faunu i krajinu, včetně přilehlé chráněné krajinné oblasti Naturpark Erzgebirge/Vogtland. Žalobce si byl vědom, že více jak deset let stará rozhodnutí již nelze přezkoumávat, ale zdůraznil, že má zásadní zájem na určení, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti, neboť tím by se otevřela

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobci možnost účastnit se nových povolovacích procesů v případě, že by zájem OZNŘ na výstavbě větrné elektrárny trval.

17. Žalobce podotkl, že situace v území se neustále vyvíjí, a proto původní vyhodnocení dopadů stavebního záměru na životní prostředí již nemusí odpovídat stavu ke dni žádosti o stavební povolení. Smyslem a cílem stanovení doby platnosti územního rozhodnutí je vymezení časové lhůty, po kterou se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území. Pokud územním rozhodnutím umístěná stavba nezačala být realizována a územní rozhodnutí nebylo využito, je vhodné její umístění opět posoudit.
18. Žalobce uvedl, že bez znalosti projektové dokumentace není možné ani dovodit, zda by se členové žalobce, jakožto vlastníci nemovitostí dotčených stavebním záměrem, mohli účastnit případného stavebního řízení navazujícího na územní rozhodnutí, aby mohli upozornit na rozpory týkající se platnosti územního rozhodnutí, neboť i ti se cítí být dotčeni vydáním osvědčení. Žalobce byl přesvědčen, že napadené osvědčení má přímý vliv na tržní i užitnou hodnotu nemovitostí jeho členů, a že zásah se v právní sféře žalobce a jeho členů jednoznačně projevuje, neboť o intenzitě hlukových a světelných emisí větrné elektrárny i o jejím vlivu na krajinný ráz se rozhodovalo právě v územním řízení, na základě zkeslené EIA. K otázce snížení hodnoty nemovitostí členů spolku žalobce odkázal na evropské studie, a to na studii institutu RWI či studii z Velké Británie.
19. Závěrem žalobce popsal možné způsoby obrany proti případnému rozhodnutí o žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání stavebního povolení a proti vydanému osvědčení v řízení o stavebním povolení a uzavřel, že ačkoliv je osvědčení pouhým důkazem s presumpcí správnosti, žalobce proti němu nemá žádnou možnost efektivní a účinné obrany před správním orgánem ani před civilním soudem.
20. V podání ze dne 1. 10. 2020 žalobce uvedl, že podal ve smyslu § 156 odst. 2 správního řádu podnět k přezkumu vydaného osvědčení a v návaznosti na to obdržel od žalovaného dvě vyjádření. Nejprve žalobce obdržel sdělení žalovaného, že se bude zmíněným podnětem zabývat a následně bylo žalobci doručeno vyjádření žalovaného ze dne 4. 9. 2020, že po přezkoumání osvědčení dospěl k názoru, že osvědčení nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Následně se žalobce v podání ze dne 1. 10. 2020 vyjádřil k obsahu vyjádření žalovaného ze dne 4. 9. 2020. Žalobce podotkl, že jeho závěr považuje za zmatečný a vnitřně rozporný, byť je jeho odůvodnění obsáhlé a uvedl v čem spatřuje vady zmíněného vyjádření žalovaného a z jakého důvodu ho považuje za nezákonné. Dále žalobce obdobně jako v podané žalobě uvedl, že se domáhá vyslovení nezákonnosti žalovaným vydaného osvědčení, zejména proto aby se mohl úspěšně bránit v dalších správních či soudních řízeních, které se mohou týkat stavebního záměru „Větrný park Mníšek“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný k výzvě soudu předložil spisovou dokumentaci a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve podrobně na stranách 1 až 8 zrekapituloval průběh územního řízení, které vyústilo ve vydání územního rozhodnutí a správního řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu. Žalovaný podotkl, že celou věc posoudil, prostudoval dostupné důkazy a s přihlédnutím k názoru jeho nadřízeného orgánu – odvolacího orgánu (KÚÚK) vydal ve věci podle § 154 a násl. správního řádu osvědčení a správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil.
22. Žalovaný dále uvedl, že se v případě stavebního záměru „Větrný park Mníšek“ jedná o tři větrné elektrárny typu VESTAS V90. Stavebníkem předmětné stavby je osoba zúčastněná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na řízení, tj. právnická osoba E.E., a.s. Žalovaný konstatoval, že dne 17. 12. 2008 obdržel žádost OZNŘ o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“. Po provedeném správním řízení žalovaný vydal dne 16. 7. 2009 pod čj. SÚ/UR/55308/REA územní rozhodnutí o umístění této stavby. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 5. 2010.

23. Ve smyslu ustanovení § 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a územním řádu (dále jen „stavební zákon“) ve znění platném do 31. 12. 2012, byla platnost předmětného územního rozhodnutí stanovena na 2 roky. Dne 29. 2. 2012 podala OZNŘ žádost o prodloužení lhůty platnosti územního rozhodnutí. Dne 27. 4. 2012 oznámila OZNŘ žalovanému, že pro uvedenou stavbu byl vydán autorizovanou inspektorkou Ing. Janou Hejnalovou certifikát o posouzení projektu akce (dále jen „certifikát autorizovaného inspektora“) a dne 4. 5. 2012 vzal stavebník svou žádost o prodloužení lhůty platnosti územního rozhodnutí zpět. Žalovaný tudíž správní řízení o prodloužení lhůty územního rozhodnutí usnesením zastavil. Certifikát autorizovaného inspektora byl žalovanému oznámen v zákonné dvouleté lhůtě, resp. před skončením platnosti územního rozhodnutí. Vzhledem k tomu územní rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ nepozbylo platnosti a OZNŘ získala právo k provádění stavby. Žalovaný zdůraznil, že neměl pravomoc posuzovat, zda byl certifikát vydán v souladu se zákonem.
24. Dne 18. 6. 2018 obdržel žalovaný žádost podle § 142 správního řádu od Občanského sdružení pro rozvoj Mníšku, z. s., ve věci určení vzniku práva provést stavbu „Větrný park Mníšek“ na základě certifikátu autorizovaného inspektora. Po přezkoumání certifikátu autorizovaného inspektora žalovaný podle § 142 odst. 1 správního řádu deklaroval, že OZNŘ na základě certifikátu autorizovaného inspektora, právo provést stavbu „Větrný park Mníšek“ nevzniklo. Toto rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno odvolacím orgánem a nabylo právní moci dne 6. 9. 2019. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu podala OZNŘ u Krajského soudu v Ústí nad Labem správní žalobu.
25. Dne 6. 2. 2020 obdržel žalovaný žádost žalobce o určení právního vztahu ve věci územního rozhodnutí „Větrný park Mníšek“ vydaného dne 16. 7. 2009. Žalovaný po důkladném prostudování obsahu žádosti žalobce dospěl k závěru, že se jedná o žádost o určení právního vztahu ve smyslu ustanovení § 142 správního řádu. Žalovaný celou věc posoudil, prostudoval všechny dostupné důkazy a veškeré spisové materiály ve věci a s přihlédnutím k názoru Krajského úřadu Ústeckého kraje, uvedeného ve sdělení k návrhu žalobce na opatření proti nečinnosti žalovaného, vydal žalovaný podle § 154 a násl. správního řádu dne 17. 6. 2020 osvědčení a dne 19. 6. 2020 správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil. Důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že žádost se stala zjevně bezpředmětnou.
26. K žalobní námitce vztahující se k oznámení certifikátu autorizovaného inspektora v roce 2012 a změně územního rozhodnutí v roce 2014, žalovaný uvedl, že ve smyslu ustanovení § 93 odst. 3 stavebního zákona, ve znění platném do 31. 12. 2012, dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na základě odůvodněné žádosti prodloužit. Žalovaný poukázal na to, že osoba zúčastněná na řízení oznámila stavebnímu úřadu certifikát autorizovaného inspektora v době platnosti územního rozhodnutí, čímž byla platnost územního rozhodnutí prodloužena.
27. K námitkám žalobce týkající se práva OZNŘ provést stavbu a prohlášení žalovaného, že právo stavebníkovi nevzniklo, žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že stavebník zahájil stavbu dne 24. 10. 2013, může realizovat tu část stavby, pro jejíž realizaci mu stačila

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

územní rozhodnutí. Část stavby, kterou řešil předmětný certifikát autorizovaného inspektora je nutno řádně povolit, nikoli však dodatečně, neboť jak se ukázalo, část stavební činnosti, která byla realizována na základě certifikátu autorizovaného inspektora, dnes již není v terénu patrná a samotné tři kusy větrných elektráren prozatím realizovány nebyly. Žalovaný dále podotkl, že v době oznámení certifikátu autorizovaného inspektora žalovanému, neměl tento podle tehdy platného ustanovení stavebního zákona žádnou pravomoc takový akt kontrolovat či dokonce certifikát nepřijmout.

28. Dále žalovaný zdůraznil, že nepřehlédl argumenty žalobce, že se jednotliví členové žalobce neúspěšně odvolávali proti územnímu rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí bylo již pravomocně ukončeno a toto rozhodnutí již nelze napadnout řádnými ani mimořádnými opravnými prostředky, a proto se tehdejšími námitkami členů žalobce žalovaný v řízení o určení právního vztahu nezabýval. Žalovaný se věnoval pouze obsahu žádosti žalobce, nikoli námitkami vznesenými v předcházejících správních řízeních.
29. K poznámce žalobce, že samotná skutečnost, že spolek – žalobce vznikl až několik let po územním řízení, nemůže zpochybnit zájem ekologického spolku ani vlastníků dotčených nemovitostí na tom, aby stavba elektrárny uprostřed hor nevznikla, žalovaný uvedl, že trvá na svém stanovisku, že žalobce nebyl účastníkem původního územního řízení a v době vydání předmětného územního rozhodnutí ani právně neexistoval. Přístup zastávaný žalobcem by znamenal, že by jakékoliv pravomocné správní rozhodnutí bylo (po uplynutí jakékoliv doby) možno zpochybnit v řízení podle § 142 správního řádu, byť pod hlavičkou ekologického spolku. Právní úprava však takto koncipována není.
30. Žalovaný uvedl, že při vyhotovování osvědčení vycházel pouze z listinných dokladů a důkazů týkajících se stavby „Větrný park Mníšek“, které má ve své evidenci. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by vydat osvědčení, ale musel by provádět např. dokazování ve věci. V daném případě žalovaný jen prostudoval správní spisy ve věci a vydal příslušné osvědčení.
31. K námitce žalobce, že žalovaný nebyl oprávněn vydat osvědčení, žalovaný konstatoval, že zákonné zmocnění k vydání takového osvědčení vyplývá z § 10 správního řádu a § 11 správního řádu v návaznosti na § 13 stavebního zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem žádosti žalobce je stavba Větrný park Mníšek, tj. stavba podléhající věcně stavebnímu zákonu, a tudíž spadající do věcné působnosti žalovaného a tato stavba se nachází na území správního obvodu žalovaného, byl žalovaný místně a věcně příslušným správním orgánem k vydání osvědčení.

Replika a další vyjádření žalobce

32. V replice ze dne 19. 10. 2020 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Předně nesouhlasil s názorem žalovaného, že nebyl oprávněn přezkoumávat obsah oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora a jeho příloh. Žalobce podotkl, že ve své žádosti upozornil žalovaného na chybějící náležitosti certifikátu, a to konkrétně v bodech 4.A a 4.E. Pokud měl žalovaný za to, že nemá pravomoc, resp. neměl pravomoc přezkoumat certifikát autorizovaného inspektora, nemohl podle žalobce vydat osvědčení o věci, kterou nemůže plnohodnotně přezkoumat. Žalobce byl dále přesvědčen, že žalovaný nemusel ani certifikát znovu přezkoumávat. Mohl totiž vycházet ze svého rozhodnutí, podle kterého OZNR právo realizovat stavbu „Větrný park Mníšek“ nevzniklo.

33. Žalobce nesouhlasil ani s rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, který dne 16. 10. 2020 zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci jeho žádosti.
34. Dále žalobce uvedl, že se nedomnívá, že by úřední osoby žalovaného měly osobní zájem na dané stavbě či poměr ke stavebníkovi. Žalobce pouze v žalobě upozornil na skutečnost, že v případě, kdyby se prokázalo pravdivé tvrzení, že platnost územního rozhodnutí skončila v roce 2012, mohla by OZNŘ jako stavebník, požadovat náhradu škody za nesprávný úřední postup. Ačkoliv tedy úřední osoby nejspíše nemají žádný poměr k věci, mohou mít osobní zájem na výsledku řízení o určení právního vztahu.
35. Ve vyjádření ze dne 29. 1. 2021 žalobce doplnil konkrétní specifikace možných dopadů realizace stavebního záměru „Větrný park Mníšek“ na okolní přírodu a krajinu. Žalobce především poukazoval na skutečnost, že negativní vliv na území České republiky a Spolkové republiky Německo byl prokázán již ve studii dopadu na krajinný ráz EIA ULK320, která byla zpracovaná ve vztahu k umístění stavebního záměru OZNŘ, a poukazoval na závěry vyplývající z této studie a k ní připojeného biologického průzkumu, a to jak ve vztahu k fauně, tak i floře. Žalobce namítal, že s ohledem na přeshraniční dosah EIA ULK320 mělo být příslušným správním orgánem k vedení zjišťovacího řízení EIA Ministerstvo životního prostředí namísto žalovaného. Žalovaný přitom o přeshraničních vlivech věděl, když v závěru zjišťovacího řízení EIA ULK320 uvedl, že neobdržel žádnou připomínku veřejnosti či občana Spolkové republiky Německo. Tomu se ovšem podle žalobce není možné divit, když Spolková republika Německo nebyla o stavebním záměru OZNŘ nijak informována. Vzhledem k tomu žalobce považoval studii EIA ULK320 za nicotný správní akt.
36. Dále žalobce poukazoval na studii EIA MZP412 zpracovanou k jinému stavebnímu záměru „VTE v lokalitě Kamenec“, a na závěry z ní vyplývající. Tato studie podle žalobce prokazuje přímý vliv stavebního záměru na nemovitosti ve vlastnictví členů spolku. Osvědčení o platnosti územního rozhodnutí tedy podle žalobce poškozují členy spolku žalobce, v jejichž zájmu spolek jedná.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

37. Ve vyjádření ze dne 15. 9. 2022 OZNŘ namítala, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, a to s ohledem na skutečnost, že vydáním osvědčení nebyl přímo zkrácen na svých právech. K tomu OZNŘ odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2014, č. j. 6 As 1/2014-30. Žalobce byl podle OZNŘ povinen prokázat vztah příčinné souvislosti mezi jednáním nebo opomenutím správního orgánu a zásahem do své právní sféry, což však žalobce neučinil. Žalobce pouze v žalobě tvrdil, že stavební záměr OZNŘ bude mít vliv na dotčené území. Žalobce nevymezil tvrzený zásah vydaného osvědčení do jeho práv.
38. OZNŘ měla za to, že osvědčením došlo pouze k deklaraci objektivní skutečnosti, tedy platnosti územního rozhodnutí. Z tohoto důvodu nemohlo vydané osvědčení zasáhnout do práv žalobce. OZNŘ podotkla, že platnost územního rozhodnutí nastává ex lege za splnění zákonem stanovených podmínek. Proto určení skutečnosti, zda územní rozhodnutí pozbylo platnosti či nikoliv, nemá být předmětem deklaratorního řízení ve smyslu § 142 správního řádu. Stavební úřady běžně vydávají k otázce platnosti územního rozhodnutí sdělení, která nemohou zasáhnout do práv žadatele. K tomu OZNŘ odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 204/2015-40.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. Dále OZNŘ namítala, že žaloba nesplňuje ani podmínku subsidiarity zásahové žaloby, neboť žalobce má k dispozici jiné prostředky, v rámci nichž může svou argumentaci stran údajné neplatnosti územního rozhodnutí uplatnit. Bude-li chtít OZNŘ svůj projekt dokončit, bude muset požádat o vydání stavebního povolení (či obdobného aktu) ve vztahu k těm částem záměru, které nebylo možné realizovat pouze na základě územního rozhodnutí. V postupu žalobce spočívajícím v podání žádosti dle § 142 správního řádu a následném napadení vydaného osvědčení z důvodu nesouhlasu s jeho obsahem prostřednictvím žaloby proti nezákonnému zásahu, spatřovala OZNŘ snahu o nezákonný zpětný přezkum územního rozhodnutí, pro který není opora v platné právní úpravě.
40. Pro případ, že by krajský soud vyhodnotil žalobu žalobce jako přípustnou, měla OZNŘ za to, že žaloba není důvodná, jelikož závěr žalovaného obsažený v osvědčení, že územní rozhodnutí je nadále pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím, je věcně správný. V této souvislosti OZNŘ uvedla, že územní rozhodnutí nabylo právní moci 3. 5. 2010 a OZNŘ podala dne 29. 2. 2012, tedy v době platnosti územního rozhodnutí, žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Podáním žádosti o prodloužení lhůty územního rozhodnutí tedy došlo ke skutečnosti, která staví běh lhůty platnosti. Následně v souladu se stavebním zákonem oznámila OZNŘ dne 22. 5. 2012 žalovanému vydání certifikátu o posouzení projektu autorizovanou inspektorkou. OZNŘ dále oznámila žalovanému dne 16. 10. 2013, tedy nesporně v době platnosti územního rozhodnutí, zahájení stavby a dne 7. 2. 2014 doručila žalovanému žádost o vydání změny rozhodnutí, kdy rozhodnutí o změně územního rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 12. 2014. Územní rozhodnutí tedy nepozbylo platnosti minimálně z důvodu, že ve lhůtě jeho platnosti bylo započato s využitím území pro stanovený účel podle § 93 odst. 4 stavebního zákona. Následné zrušení certifikátu autorizovaného inspektora žádným způsobem neovlivnilo platnost územního rozhodnutí.

Repliká žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

41. V podání ze dne 14. 10. 2022 žalobce nesouhlasil s tvrzením OZNŘ, že by byla narušena podmínka subsidiarity. Konstatoval, že se v této žalobě nebrání výstavbě „Větrného parku Mníšek“, ale pouze žádá soud, aby deklaroval, že napadené osvědčení vzniklo nezákonným postupem stavebního úřadu. Žalobce byl přesvědčen, že z argumentace společnosti je zcela evidentní, že ve věci je třeba provést dokazování na základě různých listin, nikoliv pouze provést např. opis z úřední evidence. Dokazování je však možno provést pouze ve správním řízení.

Posouzení věci soudem

42. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
43. Předmětnou žalobu soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Žalovaným je pak ve smyslu § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. současně platí, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda byl zásah nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Dle § 87 odst. 2 s. ř. s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žaloba je pak ve smyslu § 85 s. ř. s. nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to však neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

44. Na tomto místě soud uvádí, že pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek, tj. žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, nebo ze dne 6. 4. 2017, č. j. 1 Afs 4/2017-40). Za nezákonný zásah jsou přitom považovány neformální úkony, pro které mohou, avšak nemusí být stanovena pravidla (např. faktické pokyny, bezprostřední zásahy, zajišťovací úkony), které nejsou činěny formou rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 2 Afs 17/2003-54). Zásahová žaloba tak chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv.
45. Soud se nejprve zabýval podmínkami řízení o podané žalobě, a to mimo jiné tím, zda je žalobce osobou aktivně legitimovanou. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007-68, uvedl, že *„aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech. Soud proto v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze toto tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je předmětem vlastního meritorního posouzení věci.“* Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu tak, jak jsou specifikovány výše, představuje úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku nemůže vést k odmítnutí žaloby pro nedostatek aktivní procesní legitimace se závěrem, že k tvrzenému zásahu vůči žalobci nedošlo, nebo že k němu sice došlo, nebyl však nezákonný, anebo sice nezákonným byl, avšak žalobce jím nebyl přímo zkrácen na svých subjektivních právech (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247).
46. Zdejší soud konstatuje, že u žalobce byla splněna podmínka aktivní procesní legitimace, protože konsekventně tvrdí, že bylo vydáním osvědčením zasaženo do jeho práv, neboť pro vydání osvědčení nebyly splněny zákonem stanovené podmínky a osvědčení vzniklo v důsledku nezákonného postupu žalovaného při vyřizování jeho žádosti. Žaloba byla soudem zároveň hodnocena jako včasná, jelikož se žalobce o vydání osvědčení dozvěděl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 22. 6. 2020, kdy mu bylo doručeno. Předmětná žaloba byla podána dne 17. 8. 2020, tedy do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o tvrzeném nezákonném zásahu a současně do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).

47. Soud dále podotýká, že žalobce se podanou žalobou domáhá deklarování, že předmětné osvědčení je nezákonné. Podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-28, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS). Ze shora uvedených důvodů soud tedy nepřisvědčil námitkám OZNŘ o nepřípustnosti podané žaloby. Jako zásahová žaloba deklaratorního typu je předmětná žaloba bez dalšího přípustná, soud proto mohl přistoupit k jejímu věcnému projednání.
48. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu (neboť jde o žalobu deklaratorní), po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
49. Před vypořádáním jednotlivých námitek soud zdůrazňuje, že je při svém rozhodování vázán tím, jak žalobce vymezil nezákonný zásah, proti němuž se domáhal ochrany. Žalobce spatřoval nezákonný zásah ze strany žalovaného výslovně, a právě jen v tom, že v souzené věci nebyly splněny podmínky stanovené v § 142 odst. 2 správního řádu pro vydání osvědčení, resp. že o žádosti žalobce nebylo rozhodnuto zákonem předvídaným postupem. Žalobce především argumentoval tím, že správní řízení o jeho žádosti nemohlo vyústit ve vydání osvědčení, když toto je možné vydat pouze o nesporné věci, přitom o platnosti územního rozhodnutí spor panuje.
50. Z obsahu správního spisu soudu zjistil následující podstatné skutečnosti.
51. Žalobce podal dne 6. 2. 2020 žádost ve smyslu § 142 správního řádu o určení právního vztahu, v níž žádal žalovaného, aby „rozhodl, zda je stále platné rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ na pozemcích p. č. XI, p. č. XJ, p. č. XK a dalších v k. ú. X, zejména pak rozhodnutí č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA ze dne 16. 7. 2009“. Svou žádost žalobce obsáhle odůvodnil. Argumentoval obdobě jako v podané žalobě tím, že je přesvědčen, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v roce 2012, neboť OZNŘ oznámila stavebnímu úřadu v době platnosti územního rozhodnutí pouze neúplný certifikát autorizovaného inspektora, a tím nemohlo dojít k prodloužení platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona. Důvody, pro které měl za to, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v tomto roce, podrobně rozvedl na stranách 12-21 žádosti. Žalobce žádal, aby žalovaný rozhodl, nebo aby mu poskytl osvědčení, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti v roce 2012.
52. Dne 27. 2. 2020 žalovaný oznámil žalobci a OZNŘ zahájení řízení ve věci žádosti žalobce „o určení právního vztahu na základě územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. OSÚ/ÚR/55308/2008/REA, o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ a současně předvolal žalobce a OZNŘ k ústnímu jednání na den 20. 4. 2020. Dne 9. 4. 2020 žalovaný s ohledem na přijatá krizová opatření v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru na území České republiky, odložil původní termín nařízeného ústního jednání na 18. 5. 2020 s tím, že obsah spisu byl oběma účastníkům správního řízení zaslán. Současně žalovaný sdělil žalobci a OZNŘ, že dne 18. 5. 2020 bude ukončeno důkazní řízení, a proto žalovaný vyzval účastníky řízení, aby se nejpozději na nařízeném jednání vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

53. V reakci na výzvu žalovaného k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce podáními ze dne 6. 4. 2020 a ze dne 14. 5. 2020 doplnil svou argumentaci v podané žádosti a nadto v podání ze dne 14. 5. 2020 upřesnil požadovaný výrok rozhodnutí či osvědčení. Žalobce žalovaného žádal, aby deklaroval, že ke dni vydání rozhodnutí či osvědčení na základě jeho žádosti není ve smyslu § 76 odst. 1 a § 79 odst. 1 stavebního zákona platným územním rozhodnutím nebo obdobným aktem uvedeným v § 78 stavebního zákona, pravomocně umístěna stavba „Větrný park Mníšek“ a dále žádal, aby žalovaný „*deklaroval, že stavba byla pravomocně umístěna nejdéle do roku 2012, kdy skončila platnost územního rozhodnutí z roku 2009*“ s tím, že přesné datum, do kdy měla být stavba pravomocně umístěna, měl určit žalovaný na základě žalobcem předložených důkazů.
54. Součástí správního spisu je dále vyjádření žalovaného ze dne 15. 4. 2020 k námitce žalobce uplatněné žalobcem v jeho žádosti na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce ze dne 6. 2. 2020 o určení právního vztahu. Žalovaný ve sdělení uvedl, že považuje za nezbytné ve věci nařizovat jednání, neboť OZNŘ byla podaná žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, které potvrdilo rozhodnutí žalovaného ve věci určení právního vztahu ze dne 20. 3. 2019, č. j. MELT/19179/2019/PRSTAV2 (posledně zmíněným rozhodnutím žalovaného bylo deklarováno, že OZNŘ nevzniklo právo provést stavbu na základě certifikátu autorizovaného inspektora – pozn. soudu; viz správní žaloba OZNŘ proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 11. 2019, která je součástí správního spisu). Žalovaný ve vyjádření dále uvedl, že dospěl k závěru, že věc projednáváná soudem je pro další pokračování v řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu zásadní, neboť v případě, že by z rozhodnutí soudu vyplynulo, že OZNŘ právo stavby vzniklo, měla by tato skutečnost podstatný a zcela zásadní vliv na právě probíhající správní řízení o žádosti žalobce. Výsledek soudního řízení je tedy pro žalovaného otázkou předběžnou.
55. V podání ze dne 14. 5. 2020 OZNŘ konstatovala, že územní rozhodnutí považuje stále za platné a navrhla žalovanému, aby řízení přerušil do doby, než bude rozhodnuto o její žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 9. 2019, č. j. KUUK/84779/2019/UPS, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. MELT/19179/2019/PRSTAV2, kterým bylo na návrh Občanského sdružení pro rozvoj Mníšku, z. s., deklarováno, že OZNŘ nevzniklo na základě certifikátu autorizovaného inspektora právo provést stavbu „Větrný park Mníšek“, neboť certifikát autorizovaného inspektora je listinou navazující na územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2019 a lze tedy předpokládat, že správní soud ve svém rozhodnutí nepochybně vysloví stanovisko, které bude závazné i v této věci.
56. Dne 18. 5. 2020 žalovaný vyhotovil úřední záznam, v němž je uvedeno, že žalovaný byl účastníky řízení vyrozuměn, že se omlouvají z nařízeného ústního jednání s tím, že se nechťejí k věci dále vyjadřovat a žalovaný účastníkům řízení sdělil, že se s ohledem na jejich vyjádření nebude ve věci konat jednání, a vyrozuměl je o tom, že písemné vyhotovení rozhodnutí jim bude zasláno prostřednictvím datové zprávy.
57. Dne 17. 6. 2020 vydal žalovaný podle § 154 a násl. správního řádu osvědčení, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA, je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím. V odůvodnění osvědčení žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a následně konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že předmětné územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 5. 2010, poté byl dne 27. 4. 2012 oznámen správnímu orgánu certifikát autorizované inspektorky a dne 8. 10. 2014 bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí o změně původního územního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že certifikát autorizované inspektorky vyvolal po celou dobu své existence právní následky a jeho zrušení, resp. prohlášení, že právo stavby nevzniklo má účinky toliko ex nunc, tedy působí výlučně do budoucna.

58. Podle § 44 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.
59. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
60. Podle § 142 odst. 2 správního řádu podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.
61. Správní řízení zahájené dle § 142 odst. 1 správního řádu je řízením o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu. Pokud žádost o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu dojde věcně a místě příslušnému správnímu orgánu, musí správní orgán takto na žádost zahájené řízení ukončit zákonem předpokládaným způsobem (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu Hradce Králové ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57, publ. pod č. 2413/2011 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2017, č. j. 7 As 100/2014-85, publ. pod č. 3151/2015Sb. NSS, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 336/2016-41).
62. Právní úprava řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu stanoví obecná pravidla pro vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci, v níž byly právní vztahy dosud nejasné či sporné. Výsledkem tohoto řízení je rozhodnutí, jímž se závazně určuje, zda právní vztah založený v minulosti existuje či existoval. Nutno podotknout, že podání návrhu na zahájení řízení o určení právního vztahu nekonstruuje nový opravný prostředek, jímž by mohla být napadána jakákoliv rozhodnutí správních orgánů. Skutečnost, zda z rozhodnutí správních orgánů určité účinky plynou, je skutečnost nezávislá na podání žádosti. Pouze má být v řízení o žádosti podle § 142 správního řádu autoritativně (avšak deklaratorně) posouzena. V řízení podle § 142 správního řádu tedy není dán žádný prostor pro posuzování jakýchkoliv pochybení v původním správním řízení. Není možné namítat nedostatečná skutková zjištění, nesprávné právní závěry, procesní pochybení, nedostatečné odůvodnění apod. Tyto otázky je možné posuzovat pouze v řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí správních orgánů. Nejedná se tedy svou povahou o nový opravný prostředek srovnatelný s opravnými prostředky dle hlav VII až X části druhé správního řádu, který by mohl nepřiměřeně narušovat právní jistotu. Jde toliko o prostředek ochrany práv osoby, které se např. dotýkají dle jejich tvrzení případné účinky určitých rozhodnutí.
63. Dále soud podotýká, že § 142 odst. 1 správního řádu představuje svébytnou kompetenční normu. Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012-9, uvedl, že: „[P]ro použití § 142 správního řádu není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenou pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. Zmíněné ustanovení správního řádu je kompetenčního charakteru; v tomto je „samonosné“ a umožňuje správním orgánům v jednotlivých oborech veřejné správy rozhodovat podle něj bez ohledu na to, zda předpis práva hmotného s takovýmto rozhodnutím počítá; určující je tu jen to, zda podmínky § 142 správního řádu jsou splněny (viz k tomu též Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1099 a násl.). Není-li tu tedy žádný případ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nesplnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu (možnost vydání osvědčení, nebo řešení sporné otázky v rámci jiného správního řízení), neodepře stavební úřad rozhodnout o žádosti za vydání určovacího rozhodnutí o právním vztahu.“ Ustanovení § 142 správního řádu tedy obsahuje kompetenční normu ovšem jen ve vztahu k vydání deklaratorního rozhodnutí za podmínek § 142 odst. 1 tohoto zákona. Odstavec 2 tohoto ustanovení neobsahuje žádnou kompetenční normu, pouze upravuje negativní podmínky, při nichž není možné vydat rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu. Z tohoto ustanovení tak nelze dovodit existenci obecné normy zakládající správním orgánům pravomoc vydávat k vyřešení sporů či pochybností o právním vztahu osvědčení.

64. Ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu je třeba interpretovat tak, že pokud je u správního orgánu zahájeno řízení o vydání rozhodnutí o právním vztahu, je správní orgán povinen uvážit, zda mu zvláštní zákon nezakládá pravomoc vydat osvědčení, jímž by byl předmět řízení dle § 142 odst. 1 správního řádu, odklizen, nebo zda nemůže být odklizen v rámci jiného řízení.
65. Deklaratorní rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu tak nelze vydat tehdy, je-li možno ve věci vydat osvědčení. Osvědčení je úkonem správního orgánu, kterým jsou úředně potvrzeny skutečnosti v něm uvedené. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, konstatoval, že *„tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.“* Z výše uvedeného je patrné, že osvědčení tedy není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Je-li tedy ve věci třeba vyřešit spor, nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení.
66. V projednávané věci ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že zde spor existuje, konkrétně o to, zda územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 již pozbylo platnosti či nikoliv. Zatímco žalobce územní rozhodnutí za stále platné nepovažuje, resp. má za to, že pozbylo platnosti již v roce 2012, OZNŘ zastávala ve správním řízení zcela opačný názor. V takovém případě ukončení řízení o žádosti žalobce vydáním osvědčení v souzené věci tedy nepřicházelo vůbec v úvahu.
67. Z obsahu správního spisu je současně zjevné, že ani žalovaný nepovažoval skutečnost, že územní rozhodnutí nepozbylo platnost za nepochybnou. Uvedené je seznatelné zejména z vyjádření žalovaného ze dne 15. 4. 2020, v němž k námitce (otázce) žalobce, z jakého důvodu považuje žalovaný za nezbytné nařizovat ve věci ústní jednání (uplatněné v návrhu na ochranu proti nečinnosti žalovaného), konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že OZNŘ se brání soudní cestou proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20. 3. 2019, kterým bylo deklarováno, že jí nevzniklo na základě certifikátu autorizovaného inspektora právo stavby „Větrný park Mníšek“, považuje pro pokračování v zahájeném správním řízení za zcela zásadní, jak bude soudem o žalobě OZNŘ rozhodnuto, neboť *„v případě, že by rozhodnutí soudu v předmětné záležitosti stanovilo, že stavebníkovi právo stavby na základě certifikátu přece jen vzniklo, měla by tato skutečnost podstatný a zcela zásadní vliv na právě probíhající správní řízení“*. Žalovaný měl dále za to,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že je nezbytné vyslechnout účastníky řízení a řádně s nimi projednat otázky týkající se toho, že OZNR podala žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje.

68. Skutečnost, že otázka, zda územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v roce 2012, byla sporná, je zřejmá i z toho, že žalovaný svůj závěr o tom, že považuje územní rozhodnutí za stále platné ve vydaném osvědčení odůvodnil, tj. považoval v souzené věci za nezbytné (i když jen ve stručnosti) v osvědčení uvést i podklady, ze kterých při svém rozhodnutí vycházel a na základě jakých úvah dospěl k závěru, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. Žalovaným tedy nebylo vydáno osvědčení o tom, že územní rozhodnutí je rozhodnutím pravomocným, vykonatelným a platným pouze na základě pouhého nahlédnutí do spisového materiálu, evidence či databáze.
69. Soud opětovně zdůrazňuje, že osvědčení je úkonem správního orgánu, který nelze vydat o skutečnostech, které jsou sporné. Je zcela lhostejné, zda jsou tvrzení žalobce o vydání rozhodnutí o určení právního vztahu lichá či nepravdivá. Tyto skutečnosti, resp. posouzení těchto skutečností se mohlo odrazit v rozhodnutí o žádosti o určení právního vztahu, nicméně nemohly vést k závěru, že platnost územního rozhodnutí je nesporná, a postačuje proto vydání osvědčení.
70. Každý účastník řízení, resp. žadatel má právo, aby bylo o jeho žádosti rozhodnuto zákonem předvídaným způsobem. Ze shora vyložených důvodů v souzené věci nebylo možné o žádosti žalobce vydat osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Právě toto pochybení žalovaného spočívající v nesprávném postupu při vyřizování žádosti žalobce představuje intenzivní zásah do subjektivních práv žalobce jako účastníka řízení, resp. žadatele při vyřízení jeho žádosti. Bylo-li žalobcem iniciováno správní řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, měl ho žalovaný řádně ukončit způsobem, který předpokládá správní řád, což ovšem neučinil.
71. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým nezákonným postupem, který byl v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu, žalobce přímo zkrátil na jeho právech. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy soud určil, že vydání osvědčení žalovaným dne 17. 6. 2020 bylo nezákonným zásahem.
72. K poukazu OZNR na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 204/2015-40, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že sdělení stavebního úřadu o pozbytí platnosti územního rozhodnutí nemůže vyvolat žádné právní účinky, a tudíž ani žalobce nemohl být vydaným osvědčením přímo zkrácen na svých právech ve smyslu § 82 s. ř. s., soud uvádí, že závěry vyplývající ze zmíněného rozsudku nedopadají na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud v souzené věci neposuzoval, zda sdělení (osvědčení) vydané stavebním úřadem na základě žádosti o určení právního vztahu ve smyslu § 142 je způsobilé zasáhnout do práv žadatele či nikoliv. Nejvyšší správní soud se v předmětném rozsudku zabýval toliko tím, zda sdělení, jímž bylo stavebním úřadem stavebníkovi oznámeno, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti ex lege, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud s poukazem na ustálenou judikaturu správních soudů uzavřel, že pouhé oznámení, že došlo k určité skutečnosti přímo na základě zákona, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a současně zdůraznil, že se v souzené věci nejednalo o deklaratorní rozhodnutí jako jsou například rozhodnutí v pochybnostech dle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ani se nemůže jednat o rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, neboť podle správního řádu k vydání tohoto rozhodnutí se předpokládá mimo jiné žádost a prokázání, že je takové rozhodnutí nezbytné pro uplatnění práv žadatele. Tato kritéria v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem nebyla naplněna. S ohledem na uvedené tedy nelze OZNŘ zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu aplikovat na nyní soudem projednávanou věc.

73. Dále zdejší soud zdůrazňuje, že v dané věci neřešil otázku, zda je vůbec předmětem žádosti žalobce právní vztah ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, na nějž se nevztahuje výjimka dle § 142 odst. 2 správního řádu, či případné splnění povinnosti žalobce osvědčit nezbytnost vydání rozhodnutí pro uplatnění jeho práv ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, neboť uvedené nebylo předmětem tohoto soudního řízení. Nadto, soud není oprávněn jakkoli předjímat budoucí rozhodnutí správního orgánu, ani nemůže správnímu orgánu uložit, jak má ve věci rozhodnout.
74. Soud opětovně podotýká, že předmětem tohoto řízení byla ochrana proti nezákonnému zásahu spočívající v tom, že o žádosti žalobce nebylo rozhodnuto zákonem předvídaným postupem. Proto se soud blíže nezabýval ani argumentací žalobce vztahující se k důvodům, pro něž má za to, že územní rozhodnutí vydané dne 16. 7. 2009 již pozbylo platnosti, či zda certifikát autorizovaného inspektora neobsahoval veškeré zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k tomu, že správní řízení, které předcházelo vydání územního rozhodnutí, jakož i samotné územní rozhodnutí nemohlo být předmětem přezkumu v řízení o žádosti o určení právního vztahu (k tomu srov. bod 62 tohoto rozsudku), nemohly být ani žalobcem v tomto směru namítané skutečnosti předmětem soudního řízení. Mimo předmět tohoto řízení mířila i argumentace žalobce ohledně nesplnění podmínek pro umístění stavby „Větrný park Mníšek“ a jejího dopadu na krajinu a nesplnění závazných stanovisek zjišťovacího řízení EIA, a že studie EIA ULK320 je nicotný správní akt. Z tohoto důvodu soud ve smyslu § 52 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl ani žalobcem navrhovaný důkaz Základním inventarizačním biologickým průzkumem zpracovaným pro území pro výstavbu větrných elektráren v říjnu 2005 Ing. Č. O., hlukovou studií z listopadu 2013 zpracovanou ING. A. J. a hodnocením krajinného rázu a stroboskopického efektu zpracované sdružením podnikatelů G. L. I.
75. Pokud žalobce namítá, že byla územním rozhodnutím a vydaným osvědčením dotčena vlastnická práva jeho členů, a že umístění stavby „Větrný park Mníšek“ bude mít přímý negativní vliv na nemovitosti ve vlastnictví jednotlivých členů žalobce, soud uvádí, že těmito tvrzeními se soud rovněž blíže nezabýval, neboť institut žaloby na ochranu před nezákonným zásahem slouží k ochraně subjektivních práv žalobce, tj. aby mohla být žalobci poskytnuta ochrana ve smyslu § 82 s. ř. s. musí se v případě tvrzeného nezákonného zásahu jednat o zásah do subjektivních práv žalobce a nikoliv třetích osob.
76. S ohledem na v předchozích odstavcích uvedené soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz, usnesením žalovaného ze dne 10. 5. 2012, č. j. MELTD 16540/2012, o zastavení řízení ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2014, OSÚ/1754/2014/SOH/3404, o změně územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. KUUK/84779/2017/UPS, zamítl odvolání OZNŘ proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2019, č. j. MELT/19179/2019/PRSTAV2, jímž bylo deklarováno, že OZNŘ právo provést stavbu „Větrný park Mníšek“ na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo, usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2020, č. j. 16 A Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

53/2019-56, jímž krajský soud zamítl návrh OZNŘ na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. KUUK/84779/2017/UPS, závěrem zjišťovacího řízení ze dne 21. 6. 2007 vedeného žalovaným o posuzování vlivů na životní prostředí pro stavbu „Větrný park Mníšek“, návrhem územního plánu Nová ves v Horách „2. Textová část odůvodnění územního plánu“, sdělením stavebního úřadu k žádosti žalobce o vyrozumívání o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, sdělením žalovaného ze dne 28. 5. 2018 adresovaného Ing. M. B., odpovědí žalovaného ze dne 7. 10. 2019 na podnět žalobce k vrácení půdy původně odňaté pro výstavbu stavebního záměru „Větrný park Mníšek“ zpět do zemědělského půdního fondu, sdělením žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. OSÚ/9080/2019/SVE/3404, k podnětu žalobce k odstranění částí černé stavby „Větrná park Mníšek“. Tyto důkazy žalobce předložil na podporu svých tvrzení, které nebyly předmětem tohoto soudního řízení.

77. Pro úplnost soud uvádí, že neprováděl ani důkaz osvědčením ze dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV, usnesením stavebního úřadu ze dne 19. 6. 2020, jímž žalovaný zastavil řízení o určení právního vztahu, neboť se žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou, žádostí o určení právního vztahu ze dne 6. 2. 2020, doplněním žádosti o určení právního vztahu ze dne 6. 4. 2020 a ze dne 14. 5. 2020, oznámením o změně termínu ústního jednání ze dne 9. 4. 2020, vyrozuměním ze dne 20. 7. 2020 o předání správního spisu Krajskému úřadu Ústeckého kraje se stanoviskem žalovaného, územním rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, žádostí OZNŘ o zaslání kopie správního spisu vedeného žalovaným o žádosti žalobce o určení právního vztahu, oznámením o zahájení řízení o určení právního vztahu ze dne 27. 2. 2020, pověřením k provádění úkonů žalovaného v řízení o žádosti o určení právního vztahu, zápisem z členské schůze žalobce ze dne 1. 9. 2019, zápisem ze schůze zakladatelů žalobce ze dne 17. 6. 2018, stanovami žalobce a výpisem z obchodního rejstříku žalobce ze dne 13. 2. 2020, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu a v rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí.
78. K žalobcem namítané podjatosti vedoucího stavebního úřadu Bc. P. K. (dále též jen „vedoucí stavebního úřadu“), soud uvádí následující. Podle § 14 odst. 1 každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odst. 3 téhož ustanovení účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
79. Žalobce spatřoval důvod podjatosti v tom, že vedoucí stavebního úřadu vydal, jak rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, tak vyhotovil i oznámení adresované členovi žalobce, v němž mu oznámil, že územní rozhodnutí vydané dne 16. 7. 2009 nepozbylo platnosti, a že žalovaný tedy není ochoten přiznat chyby ve svém rozhodování.
80. Z obsahu správního spisu je zjevně, že minimálně ode dne 27. 3. 2020 muselo být žalobci známo, že se na projednání věci bude podílet vedoucí stavebního úřadu Bc. P. K., neboť tohoto dne byla žalobci žalovaným prostřednictvím datové schránky poskytnuta úplná kopie obsahu správního spisu, jejíž součástí je i pověření úřední osoby k provádění úkonů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z něhož je zjevné, že se Bc. P. K. bude podílet na projednávání žádosti žalobce. Obsahem správního spisu je dále vyjádření žalovaného, které vyhotovil vedoucí stavebního úřadu, zaslané žalobci dne 15. 4. 2020 k návrhu žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Přestože bylo od počátku správního řízení žalobci známo, že se bude vedoucí stavebního úřadu podílet na projednání věci a žalobcem tvrzený důvod podjatosti vedoucího stavebního úřadu musel být žalobci znám od počátku správního řízení, žalobce tuto námitku uplatnil poprvé až v podané žalobě. Bylo na žalobci, aby námitku podjatosti jmenované úřední osoby uplatnil již v řízení před žalovaným bez zbytečného odkladu, což v daném případě znamená bezodkladně poté, co zjistil, že v řízení jako úřední osoba vystupuje za správní orgán právě Bc. P. K.. To však žalobce neučinil, čímž znemožnil, aby opodstatněnost takové námitky posoudil a rozhodl o ní služebně nadřízený dotyčné úřední osoby. Námitka podjatosti je tedy zjevně opožděná. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že řízení o žádosti žalobce bylo ukončeno vydáním osvědčení.

81. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 2 000 Kč toliko za zaplacený soudní poplatek. Jiné náklady žalobci v tomto řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.
82. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení, žádné povinnosti neuložil, ani neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k přiznání náhrady nákladů řízení. Proto soud ve výroku III. tohoto rozsudku vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 22. února 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.